

Gedenkdag der zege van Waterloo

<https://hdl.handle.net/1874/35386>

gpc
6

G E D E N K D A G

D E R

Z E G E V A N W A T E R L O O .

Vervuld van gloeiend dankgevoel,
Met innig zielsbesef van eigen niet doordrongen,
Genaken wy, ô God, uw Opperheerscherstoel,
In 't blijde hallelied, U juichend toegezongen!
Genadig God, Gy duldt den lof
Des brozen sterflings, die, gebogen in het stof,
En, met eens beedlaars staf of heerscher van een wereld,
Zoo nietig voor uw aanschijn is
Als 't zandgruis van de wildernis,
Op 't blaasjen, door de lucht op 't watervlak gepareld!
Gy duldt het lied dat tot U rijst,
Ja, hoort den klank met welbehagen
Waardoor des braven hart U prijst,
Op 't blijd verjarensfeest der schitterendste aller dagen.
Duld, Vader, dat in deze stond,
Terwijl 't gered Euroop als met één enklen mond
Uw weldaân en Uw macht verheerlijkt in zijn psalmen,

De kommer die het hart bezwaart
 By d' aanblik der geteisterde aard
 Waarby de veldling weenend staat
 Met uitgebluschte hoop, by de oyerspoelde halmen,
 Zij uitgeboezemd aan Uw voet!
 O Gy, die met één wenk behoedt,
 Die, en in storm en watervloed,
 Met wat vernielingskracht hy woed',
 Uw liefde, Uw grootheid kennen doet;
 En vaderlijk de ramp vergoedt
 Die in Uw wijs bestier den stervling treffen moet!

Of zou het noodgeklag der droeyen
 Niet voegen by het dankgebed?
 Wy Uw ontzachtbren arm, Uw liefde niet behoeven,
 Die ons, zoo korts nog, heeft gered!
 Hy siddre, wiens gemoed het wonder heeft vergeten
 Dat heden elk met lof en jubelzang herdenkt!
 Of brak niet de eigen kracht de ondraagbre slavenketen
 Die 't halmtjen vrucht en wasdom schenkt?
 Of heeft een mindre macht den dwingland neêr doen storten
 Dan Israels volk een pad door 't golvend zeenat blies?
 Of zagen we ooit in nood dien sterken arm verkorten,
 Al scheen het, dat de ellend de hulp te boven wies?

Neen

Neen droeven, Hy, Hy leeft, die op der braven beden
 Onze armen onvoorziens bevrijdde van den band!
 Niet grooter blinkt Zijn macht in 't cederblad van Eden
 Dan ze in de stroobies blinkt aan 's waters oeverrand.
 Of kunt gy dezen dag het blijde welkom zingen,
 In 't Godgewijde koor uw psalmen op doen gaan,
 En duchten, dat de brón van louter zegeningen
 By 't bang gekerm der sterfelingen,
 En 't hopelooze handenwringen,
 Het albeschermend oog niet op ons neêr zou slaan?

Neen, blazen de onbetembre winden
 En bloessem weg, en voedergras;
 Ja, ziet ge uw have en erf verslinden
 Door de opgezwollen regenplas;
 O Laat Hy u gelaten vinden
 In wiens besluit nooit sterfeling las,
 En mort, o mort niet als ontzinden:
 Hy kan, Hy zal de wond verbinden
 Die ons ten heil geslagen was.

Wilt slechts het stormgebulder hooren,
 Op 's bliksems slingerschichten zien,
 Als midden, in Gods raad verkoren

Om, eer zijn kudde ga verloren,
Haar in het wis verderf den arm des heils te bién.

In 't plasfen van d' ontzetbren regen,
In 't alverwoestend windgebrom,
Roept U de stem eens redders tegen,
Roept Zijn erbarmen u van 's afgronds pad weêrom.
ô, Mocht die stem het hart bewegen,
Nooit sproot uit ramp onschatbrer zegen! —

Aalonde Kristenneedrigheid

Vervangen door den waan die 't ijdel hart misleidt,
Gy die der Vaadren roem zijn luister hebt geschonken,
ô Koefferde u de naneef weêr
In kindfche afhanklijkheid van 's warelds Opperheer!
Dan, 't kroost erkent die deugd niet meer,
Waar Holland roem aan dankte en eer,
Die nooit weêr over de aard zoo fchoon heeft uitgeblonken.

Wat slaat gy 't oog zoo fchroomloos rond
Daar eedle trots uw wang van 't inkarnaat doet gloeien,
Manhafte Jonglingschap die langs d' onmeetbren grond
Het bloed der wederwraak zaagt vloeien!
Wat zegt die zachte rust in 't oog;

Die

Die blik, ten hemel opgeheven?

Ja, hoe 't verderf ook woeden moog,

't Gevaar dat zichtbaar om u vloog,

Gods hand die u dier ramp onttoog,

Heeft velen aan 't gebied der Godsdienst weêrgegeven.

Gy hebt Gods wonderhand gezien,

Zy trof uw boezems met ontzetting!

Gy zaagt het bang Euroop gekromd aan 's dwinglands kniën,

En, 't volgend oogenblik, geheel zijn throonverpletting!

Gy zaagt dit, en gy hebt geloofd.

De schemervonk, zoo lang verdoofd,

Vlamt hartvertroostend op, wat nacht haar wou verduisteren.

Ja, Godsdienst, ook Uw zegepraal

Bevocht het eigen heldenstaal,

Dat Holland redde van zijn kluisferen!

Triumf dan, tienvoud! Klimme ons lied

Zoo verr' 't omzwalpend nat moog bruischen,

Het grasjen uit den aardklomp schiet,

Of 't windtjen door 't geboomt' moog ruischen.

Verdediger van onzen roem,

Wien Ruslands eêlste zomerbloem

Reeds 't eerste knopjen schonk waaruit ons heil moet bloeien!

O Als ons hart uw wond herdenkt,
 En 't bloed, voor ons herstel geplengd,
 Dat dal en heuveln heeft besprengd,
 Hoe voelt zich dan de borst van dankerkentnis gloeien,
 Met liefde en tederheid doormengd!

Geen wierookdamp, om hoog gerezen
 Uit d'eëlfte keur van specery,
 Zou U een waardig offer wezen
 Op dit verheerlijkt hooggetij'.
 Staat af, vermete le outerknappen,
 Voert elders 't gouden rookvat aan!
 Geen wierook eert den Held, wiens slapen
 Omvlochten zijn met lauwerblaas.
 Wat zeg ik? Indus parelstranden,
 En 't rijk Potosi heeft geen goud,
 Dat, uitgestort in offerhanden,
 Hem danken mocht voor ons behoud.

Gy, Paros, schenk uw blankste marmeer
 Den held ten zegeboog,
 Die, Neêrlands recht- en eerbefchermer,
 De dood in 't aanzicht vloog:
 En, rijkgevloerde waterbedding

Door Paktolus besproeid,
 Vermelde uw gloeiendst goud de nooitvergeetbare redding
 Uit Nasfaus bloed gevloeid!
 Gy, Dichters, drukt de harpensnaren
 In 't eensgestemde lied;
 Die adem hier of steni wou sparen,
 Gevoelt voor eer of grootheid niet.

Dan zacht! Wat stoet genaakt langs gindsche stille paden,
 Met afgemeten tred, en ernst op 't fier gelaat,
 Gedoscht in witte koorgewaden
 Zoo vlekloos als de maan aan 's hemels wolkboog staat?
 Wie zijn die lichaamlooze schimmen,
 Die als de morgenstralen glimmen,
 Wier schedel glinstert van het licht
 Dat straalt van 't Englenaangezicht?
 Ik zie hen met gevouwen handen
 Aanbiddend neêrgeknield op 't vochtig heuvelgras
 Dat duizend dierbren liefdepanden
 Tot laatste smart- en rustbed was.
 Mijn oog ontwaart ook U, aan 't hoofd dier afgedaalden,
 Ontzachtbren WILLEMS Geest! en 't strekt uw ziel tot lust,
 De dappren die een dood zoo glorievol behaalden,
 Te omweemlen op de koets waar hun gebeente rust.

Gy wenkt! — ô Ja, ik zie hem naderen,

Die Telg, uw grootheid dubbel waard:

Aan 't bloed van zijn verheven vaderen

Door voor- noch tegenspoed ontaard!

Reeds jaagt het bruischend heldenharte

Hem herwaart naar dit bloedig dal;

Waar, deelende in der droeven finarte

Zijn ziel zich niet verloochnen zal!

Reeds naakt hy! 'k zie den lach der hemelen

Zich plooien om uw mond,

En zoete vreugde 't oog doorwemelen

Dat eerst by d' aanblik van dees grond,

Die zoo veel stroomen bloeds verslond,

Zoo treurig, zoo beneveld stond!

't Is Nasfau waard, het jeugdig leven

Te wijden aan het Vaderland;

Maar even waard aan WILLEMS neven,

Als 't hart door teedre smart gedreven

Den held geen traan ontziet te geven,

Die, in het perk der eer onwankelbaar gebleven,

Zijn' eeden deed gestand.

Zoo dacht gy, Stichter onzer glorie,
 En vindt den Nazaat uit uw bloed
 Niet groot alleen door krijgsviktorie
 En onverdoofbren heldengloed;
 Maar, door des menschdoms smart vertederd,
 Acht hy zijn grootheid niet vernederd
 Wanneer ook hy zich mensch betoont;
 En 't is dat deelen in ons lijden
 Zoo veel als zijn roemruchtig strijden,
 Waardoor hy in de harten throont.

Ô Zag de heldenschaar op dezen grond gesneuveld,
 Haar asch dees grootſche hulde biên;
 En mochten ze op dit feest hun eenzaam grafgeheuvelt'
 Met zoo veel tranen eeren zien!
 Hoe heerlijk zou die dood hun schijnen
 Waardoor hun nagedachtenis,
 Die nooit van de aarde zal verdwijnen,
 Aan alle braven heilig is!

Dan hoe! zou iets hun heil vermeêren? —
 Neen, wie hun lijkbus fieren mag,
 Zy juichen op de onzichtbre ſfeeren,
 Verſierd met d' overwinningslach.

Zy zagen daar ons triumfeeren
 En d' overmoed in 't stof verneeren,
 Die God en menschheid dorst braveeren;
 En, moesten ze in dien strijd tot aarde wederkeeren,
 Thans juichen ze in dien stervensdag!
 Die heel Euroop ontkluisterd zag!

Trekt vrij, eenvoudige Islamieten
 Ter bedevaart naar Mekkaas stad;
 Laat daar den traan der aandacht vlieten
 Als of hy tot Gods throon geen andren toegang had!
 Op heden trekken duizend braven
 Wier hart vol dankgevoel voor 's hemels weldaan staat,
 Naar de onvergeetbre heldengraven,
 Gerust dat God ook daar hun bede niet vermaadt.

Gaat, kust gy in uw tempelbogen,
 Voor vader Ibrahim van diep ontzag bewogen,
 Den steen die, trots der tijden vaart;
 U d' indruk van zijn voet bewaart:
 Wy slaan by 't stil verblijf der helden
 In Waterloo's verwoefte velden
 Des Hoogsten voetstap gá die aan de heirspits freed,
 Den vijand met zijn duizendtallen,

Als

Als 't dichte graangewas deed vallen
 Waar langs de seis des maaiers gleed.
 Zoo verr' het oog in 't rond mag dwalen,
 Bosch, akker, heuvelkruin, en dalen,
 Zien wy dien voetstap ingeprent.
 Voor de eeuwen moet de steen bezwijken;
 Hier — blijft des Eeuwgen almacht prijken,
 En wee die hier Zijn stap miskent!

Aanbiddend storten wy hier neder,
 Verzonken in het diepst ontzag:
 Wy vragen 't graf geen panden weder
 Verheerlijkt op dees zegedag.
 Maar Vader, hoor ons tot U smeeken!
 Laat hier Uw stem niet vruchtloos spreken
 Die uit den doffen sluimer wekt!
 Leer al wie hier Uw macht aanschouwen,
 In nood op U-alleen te bouwen,
 En eigen kracht en arm mistrouwen,
 By 't graf dat zoo veel helden dekt!

Uw rust is zoet, geliefde dooden,
 Wien braafheid hulde brengt,

[En

En zacht, het dek van groene zoden
Met eerbieds traan besprengt.

Wy brengen U, als Wapenbroeders,
Een zucht van teedre smart;
Als redders, eer- en rechtbehoeders,
Den dank van aller hart.

Laat de Oudheid in haar fabeldichten
Alkmenes Telg vergoôn;
De zuil die u de dankbren sichten,
Vereeuwigt eens zoo schoon!

Wy naadren deze uw legerstede
Met diepgeroerd gemoed;
In 't zoet gevoel van heil en vrede,
Gewoekerd door uw bloed.

Ja, elk geluk waarop wy bogen
Van dat gy de oogleen floot,
Lokt weemoeds tranen in onze oogen,
Herinnert ons uw dood.

Aanvaardt ons - aller dankbre hulde,
 Dien plechtig toegewijd,
 Die Neêrlands schoonste hoop vervulde
 In d' onbezweken strijd.

Al rust gy voor ons oog verborgen,
 Uw luister neemt niet af:
 Ja, 't pareldropjen van den morgen
 Blinkt schooner op uw graf.

De bloemen die in 't wilde schieten
 Van uit het welig gras,
 Getuigen van het tranenvlieten,
 Rond om uw sluimrende asch.

Geen middag zal hun kelk verschroeien
 Of rijkgekleurde blaân:
 Want tranen zullen haar besproeien,
 Zoo lang ons hart zal slaan!

De maagden zullen bloemen strooien
 Om uw gebeent' gegaârd,
 En deze uw koets met eerpalm tooien,
 Zoo vaak dees dag verjaart!

A 2291138

(16)

Rust zacht dan, gy beproefde dapperen

Op 't eerbed uitgestrekt,

Tot de Engel om uw stof zal wapperen

Die uit den doodslaap wekt!

K. W. BILDERDIJK.

den 18den van Zomermaand

1817.